

Maj til 1ste August maa det vel være tilstrækkeligt. Den næste Paragraf, § 3, omhandler de Tilfælde i hvilke Vandet fra Søer og Aaer bruges i Vandbrugets Interesse til Engvanding. Der gives der Fiskejerer Ret til at faa spærret af ved Gitre, for at Fiske og Yngel ikke skal ledes ind gennem Grøfter og Furer paa Marken, hvor de senere omkomme, naar Vandet gaar tilbage. Efter Lovforslaget skulle Udgifterne dertil afholdes paa Fiskejerers Bekostning, medens derimod den nedsatte Kommission har ment, at det var noget, som de vedkommende Vandbrugere lettere, billigere og tillige mere passende kunde gøre. Jeg kan kun sige, at i den Retning holder jeg ganske med Kommissionen. Naar Vandbrugerne ville bruge Vandet, ville de i Reglen tage Vandet fra bestemte Udløb, og det vil derfor ikke være uretfærdigt at forlange, at de, som det er paabudt, bør anbringe Gitre, som kunne forhindre Fiskene i at gaa ind og blive ødelagte.

Lovforslagets § 4 handler om den Kommission, der har at anbringe disse kunstige Fiskeveje, Aale- og Laksetrapper. Kommissionen skal nedsættes af Amtmanden og bestaa af 4 Medlemmer, af hvilke det ene skal være retslyndigt. Jeg skal ikke komme langt ind paa Omtaalen af denne Kommission, men gøre opmærksom paa, at ved den ny § 6 i Loven om Saltvandsfiskeriet, saaledes som den blev vedtaget her i Tinget ved 3dje Behandling i Saar, sit vi en Bestemmelse om et Aalenævn, og jeg synes, det var ret praktisk, om vi indførte en lignende Institution paa Ferskvandsfiskeriets Omraade. Det vilde vistnok være at simplificere Sagen, naar man i Stedet for at have et Nævn for Saltvandsfiskeriet, der var udnevnt af Amtsraadet, og et andet paa anden Maade sammensat Nævn for Ferskvandsfiskeriet, udnevnt af Amtmanden, havde ens Regler for begge Slags Fiskeri-Nævne. Jeg skal derfor henstille til det eventuelle Udvalg at have Opmærksomheden henvendt paa dette Punkt og saa vidt muligt, hvor det lader sig gøre uden Glæde, at simplificere Reglerne for begge Slags Fiskeri ved at gøre dem ens. Den næste Paragraf, § 5, er den samme, som vi nu have, om Sammenstød mellem Fiskeri, Industri og Vandbrug. Den giver mig ikke Anledning til videre Bemærkninger, men jeg mener, at der dog er noget, der taler for, at hvor ny Industrier anlægges ved et Fiskevand, har det gamle Fiskeri Fortrinsret for den ny Industri. At Fabrikker og lignende Anlæg ikke maa spilde Giftstoffer i Vandløbet, saa at Fiskene ødelægges, kunne vi alle finde i sin Orden, særlig da der er anvist Veje, ad

hvilke man kan uskadeliggøre Affaldet paa en saadan Maade, at det ikke volder Fabrikkerne Gene.

§ 7 er vel nok den vigtigste Paragraf for Ferskvandsfiskeriet, idet det er Fredningsparagrafen, som skal gøre, at vort Fiskeri kom til at udvise en rigere Fiskebestand, saa dette Fiskeri kunde blive mere lønnende, hvad enten man driver det ad naturlig Vej eller gennem kunstig Udlækning af Fiskeyngel. Paragraffen begynder med at sige: „For de i § 1 ommeldte Bunde“. Men jeg vil her gøre opmærksom paa, at dette „for“ maa være en Trykfejl; der skal staa „fra“. Det maa altsaa hedde: „Fra de i § 1 ommeldte Bunde skal det, for saa vidt Fængsten ikke sker alene for at forsyne Udlækningsanstalter med befrugtet Rogn, fremtidig være forbudt at ilandbringe eller forhandle“. Det vil vistnok her være rigtigt at fordrø, at Fængsten ikke blot ikke sker for at forsyne Udlækningsanstalter med befrugtet Rogn, men at det ogsaa „bevisligt“ ikke sker. Det Bevis have vi tidligere haft i Forslaget, og det vilde være godt at have det her; thi det viser ved opkommende Tvistigheder, hvor Bevisbyrden skal lægges. Den Mand, der vil fange i Fredningstiden, maa have sit Bevis paa rede Haand. Det er rigtigt og retfærdigt. Naar det er forbudt at „ilandbringe og forhandle“, skal jeg gøre opmærksom paa, at det vil være utilstrækkeligt til at undgaa Misbrug af Loven. Lad os tænke os, at en Fisker — Jorpagter eller Gjer — driver Fiskeri i en større Sø og driver det efter fredede Fisk, f. Eks. efter Gedden, som er den Ferskvandsfisk, man almindeligst fisker efter, saa maa han efter Lovforslaget ikke ilandbringe eller forhandle Gedden fra 15de Marts til 1ste Maj. Men der staar ikke noget om, at han ikke maa fange eller bemægtige sig den. Han kan derfor, da man ikke kan forbudtætte, at Kontrollen, Politibetjenten, skal færdes til Søen for at efterse hans Hyttefæde, i Fredningstiden forsyne sine Hyttefæde og tømme dem, naar Fredningstiden er forløben; saaledes er det gaaet før i mange Tilfælde. Jeg kunde nævne Navne og Adresser som Bevis for, at det er gaaet saaledes før under den gamle Lov, og saaledes kan det gaa endnu, naar der ikke stilles bestemte Regler op. Jeg vil foreslaa, at det i det allermindste bliver forbudt at „bemægtige sig, ilandbringe og forhandle“, thi saa vil Kontrollen kunne komme til at sætte en Stopper for en Trafik, der gør Fredningen ganske illusorisk. Der er sat en Fredningstid for Laks, Ørred eller Forel fra 1ste November til 1ste Januar. Det er en Tid, som efter alle sagtyndiges en-